

Không phải em

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Người con gái trong bài hát của anh xưa kia không phải là tôi, hiện tại không phải là tôi, mãi mãi sau này cũng không phải là tôi.

Ông là người đàn ông thành đạt, mọi thứ thuộc về ông đều hoàn hảo, chỉ trừ một điều : Đứa con trai ngoài 20 tuổi tàn phế của ông. Tôi không vui cũng không buồn khi mẹ đi thêm bước nữa, lấy được tấm chồng như ông không dễ. Ông thương tôi, thứ tình thương mà trước đây tôi chưa từng có_ Tình cha con. Ông yêu mẹ, thứ tình yêu riêng tư mà mẹ cố vùi lấp suốt mười mấy năm trời. Tôi sắp bước vào tuổi 18, lứa tuổi để người ta tập sống tự lập, tôi muốn ở một mình, nhưng ông và mẹ cương quyết phản đối, thương mẹ tôi đành rời bỏ căn nhà bé nhỏ thân thương của mình.

Ngày mẹ tôi lên xe hoa, mấy đứa bạn cứ lo cho tôi chuyện bố dượng, con ghẻ. Tôi dừng dừng trước những lời tuyên đoán không mai vì tôi tin ông là người tốt.

Lần đầu tiên tôi gặp anh là một ngày nắng thu vàng trải khắp nơi nơi. Bên đám cúc tím lấp ló một màu tóc đen huyền kì lạ, tiếng đàn ghi ta và bài ” Hạ trắng” lan nhẹ vào lòng tôi. Tôi yên lặng để có thể tận hưởng âm thanh tuyệt diệu đó. Bất giác anh quay lại nhìn tôi, khuôn mặt điềm tĩnh, ánh mắt màu nâu nhạt ẩn sau lớp chân mày rậm. Không biết đó có phải sự kết hợp hoàn hảo? Nhưng theo cảm nhận của riêng tôi đây là khuôn mặt đẹp - rất đẹp!

- Cô là ai? - Giọng nói nhẹ nhàng thoáng qua tai tôi, nhưng đôi mắt vẫn điềm nhiên không chớp. Tôi lúng túng trả lời:

- Em là Hạ Thanh

- Hạ Thanh con gái của dì Hoàng Cúc à?

- Dạ, còn anh, anh là...

- Tôi là Hoài Nam.

- Anh là con trai của dượng?

- Vâng.

Tôi hớn hờ khi biết điều đó, nên bước vội qua đám cúc dại. Người con trai hiện ra trước mặt tôi, được thượng đế ban cho khuôn mặt đẹp như thiên thần, nhưng lại cướp đi của anh đôi chân lành lặn. Tôi sững lại, ngăn người nhìn anh, dường như bắt gặp ánh mắt ấy của tôi, anh lạnh lùng cất tiếng

- Vì tôi tàn phế nên em thất vọng ư?

- Không , em chỉ thấy bất ngờ thôi.

- Em cứ trả lời thật lòng, tôi không buồn đâu.

- Em trả lời thật lòng mà.

Chính tôi cũng không xác định được những lời vừa nói của mình là thật lòng hay đang an ủi một người bất hạnh, dường như có chút thất vọng vừa nảy sinh trong tôi. Tôi biết trước dượng có một người con riêng, nhưng không biết người đó tàn phế . Có lẽ, đoán được suy nghĩ của tôi, nên anh chỉ lặng lẽ đẩy xe đi.

Đó là cậu nam sinh nổi tiếng một thời, tuy không vượt bậc về thành tích học tập. Nhưng cậu là tâm điểm trong câu chuyện của các nữ sinh cùng trường. Cậu sở hữu một ngoại hình gần như hoàn hảo: Với cái dáng dong dỏng cao, mái tóc bông bênh, bờ môi cương nghị, đôi mắt hớp hồn, chơi đàn rất hay và có giọng hát ngọt ngào như một nghệ sĩ thật thụ. Chàng trai ấy có rất nhiều ước mơ, hoài bão, một tương lai tươi sáng đang chờ đón cậu. Nhưng tất cả đã vỡ thành bọt biển trong một tai nạn khủng khiếp, chiếc mô tô ngã nhào xuống lòng đường, hai cậu thanh niên 18 tuổi nằm ngay bên cạnh. Một trong hai chàng trai kia chết ngay tại chỗ, còn một người may mắn sống sót. Song khi chàng trai tỉnh dậy, phát hiện đôi chân mình chỉ còn là vật trang trí. Nó không còn biết đau đớn, nhức nhối và dĩ nhiên cũng không thể cử động được. Cha cậu mừng thầm trong cái rủi còn có cái may nếu cậu chết đi như người bạn đồng hành, ắt hẳn ông sẽ sống nổi. Song bản thân cậu không nghĩ thế cậu thà đi theo người bạn quá cố, còn hơn chấp nhận cuộc sống tàn tật. Từ đó, cậu

mắc phải chứng bệnh trầm cảm, cậu ít trò chuyện với người khác, luôn cáu gắt vì mặc cảm cho số phận của mình.

Khi biết được câu chuyện của anh, tôi thoáng thấy một nỗi buồn lan nhẹ nơi trái tim, nhìn qua khung cửa sổ tôi vẫn thấy anh ngồi yên lặng bên những bông cúc dại. Nhìn anh, lòng tôi xốn xang bao cảm xúc lạ kì, tôi thử làm một việc quá sức bất người con trai đau khổ kia ra khỏi số phận nghiệt ngã của anh.

Tôi tiếp cận anh với danh nghĩa một cô em gái, anh chỉ trả lời mỗi khi tôi hỏi, chưa bao giờ anh gợi chuyện trước. Thế giới của anh quá cô độc, nó bị bao phủ bởi lớp băng tuyết lạnh lùng và ngọn lửa từ trái tim tôi không đủ sức làm tan vỡ lớp băng tuyết đó .

Tôi bật khóc ghì chặt chiếc xe lăn khi anh lao ra lòng đường, anh nhìn tôi. Đôi mắt ảm năn, chua xót. Tôi không dám khuyên anh lời nào vì sợ lòng tốt của mình lại đánh thức trái tim dễ tự ái của anh.

Một đêm mưa gió bão bùng, tôi rón rén bước đến phòng anh. Cửa không khóa, màu đen bao trùm mọi vật . Tôi khẽ khàng bật đèn lên, trước mắt tôi nào quần áo, giày dép, giấy báo nằm ngổn ngang, bừa bãi. Tôi tìm anh trong mớ đồ nát đó, nhưng anh không có trong phòng. Anh có thể đi đâu khi ngoài trời đang giông bão. Ngang phòng mẹ, tôi định đánh thức mẹ và dựng, song cửa phòng họ khóa chặt và tiếng ngáy ngủ của dựng tôi hòa với tiếng mưa. Anh không thể đi xa, nghĩ vậy tôi liền bước vội xuống bậc thềm, chiếc ô trên tay xiêu vẹo trong cơn gió, ánh đèn pin vàng ủa phả vào những giọt nước lấp lánh. Đám cúc dại không thể ngủ yên vì cơn mưa đổ, từng cánh hoa bé xíu vương mình chống chọi cái giá rét đêm thu. Tôi vấp phải chiếc xe lăn nằm lún lún bên vệ đường. Còn anh_anh ở đâu? Anh yên lặng nghe mưa, một khi chú tâm vào âm thanh nào đó người ta sẽ không phải suy nghĩ. Ánh đèn đường nhạt nhòa phủ lên mái tóc ướt, anh ngồi tựa lưng bên gốc cây me già, dáng dấp ủ rũ như xác héo. Tôi lặng người nhìn anh, không hiểu sao lúc đó tôi lại bình tĩnh và gan góc đến vậy. Mắt anh nheo lại khi bất ngờ có ánh sáng chiếu vào, sự xuất hiện của tôi khiến anh không khỏi giật mình. Tôi cúi xuống cạnh anh, nhìn anh bằng cái nhìn đầy thương cảm

- Đêm khuya sao anh hai không ngủ?

Dù là con gái đầu lòng, tôi vẫn gọi anh là anh hai, tiếng gọi thân thương mà tôi khao khát từ thuở nhỏ. Anh không trả lời, đầu tựa vào thân cây, tay chống đất, từng hơi thở mệt nhọc lướt qua tai tôi.

- Anh đừng hành hạ thân xác mình có được không, nghe lời em vào nhà đi.

- Em vào đi, tôi muốn ở đây thêm chốc nữa.

Tôi quăng chiếc ô xuống cỏ, ượng bướng trả lời

- Nếu anh ở đây em cũng sẽ ở lại đây.

Anh nhặt chiếc ô che cho tôi.

- Em về đi.

Tôi không nở vào nhà, chỗ cái xe và nơi anh ngồi khá xa nhau, anh làm sao về được nếu không có ai giúp đỡ. Mặc anh phản đối, tôi sốc anh dậy, dìu anh đến bên chiếc xe. Tôi không hiểu vì sao mình lại có sức mạnh khác thường gần ấy, chỉ biết mình không muốn anh bị bệnh. Trước sự quyết liệt của tôi, anh không phản kháng nữa, chỉ ngồi yên, mặc tôi đẩy về nhà. Ngoài sân mưa vẫn rơi đều trên đám lá úa, thay xong quần áo và hong khô máy tóc, tôi rón rén bước đến phòng anh, qua khe cửa hở, tôi thấy anh nằm yên trên giường. Tôi an tâm quay lại phòng mình, lấy tập vở ra tiếp tục bài học còn dang dở, nhưng hình bóng anh cứ ám ảnh lấy trí não tôi, tôi không sao tập trung được, đầu óc cứ quay cuồng trong những suy nghĩ trái ngược nhau.

Mấy tháng trôi qua tôi luôn âm thầm dõi theo bước chân anh với tư cách là một cô em gái; nhìn thấy anh cười, lòng tôi phấn khởi, hân hoan, nhìn thấy anh buồn, lòng tôi nom nớp không yên. Dường sợ con trai mình làm tôi bất mãn, ông bảo tôi cứ sinh hoạt bình thường đừng quan tâm đến thái độ của anh. Tôi gật đầu cho qua chuyện, nhưng thực chất, tôi không thể không quan tâm đến nhất cử, nhất động của người con trai đó. Đã nhiều lần tôi hoài nghi về tình cảm của mình dành cho anh. Vì không có anh trai, nên tôi chẳng rõ tình anh em thật thụ thế nào. Vì không kết thân với bạn nam khác phái, nên tình bạn thân thiết giữa nam và nữ có những cung bậc gì tôi cũng không rõ. Vậy thứ tình cảm tôi dành cho anh là gì, sao nó khiến lòng tôi thấp thỏm không yên, khiến tim tôi đập loạn cả lên mỗi khi anh bên cạnh, khiến trí não

tôi đầy ắp bóng hình anh, phải chăng đây là tình yêu?

Tiếng thủy tinh vỡ trong đêm tối làm tan không gian yên tĩnh, đang định xuống nhà bếp, tôi dừng bước rẽ vào phòng anh, vì chốt khóa cao, nên anh ít khi khóa cửa. Dưới ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn treo tường, tôi lơ mơ thấy những mảnh vỡ thủy tinh tung tóe khắp nơi. Vết máu đỏ in trên nền gạch như dự cảm về một điều không hay đã xảy ra. Tôi run rẩy nhón chân tránh những mảnh gương xích lại chiếc bàn, kéo tấm màn màu huyết dụ sang một bên. Tôi thấy anh đang gục đầu trên bàn, một bàn tay đầy máu, tôi thảng thốt gọi nhưng anh không lên tiếng, hoảng quá tôi lay lay anh

- Anh có sao không, đừng làm em sợ?

Chiếc gương soi giờ trở lại cái khung gỗ, anh vừa đập nát nó. Tôi xót xa cầm bàn tay anh, đôi mắt rừng rừng ướt

- Sao anh phải khổ sở thế này?

Anh rút bàn tay lại quay đi

- Em về đi, đừng quan tâm đến tôi.

Tôi cúi gắt

- Anh điên rồi, anh nghĩ em có thể bỏ mặc anh sao? Có chuyện gì hãy nói với em, anh đừng hành hạ thân xác mình, đừng làm dượng phải lo lắng nữa.

- Liệu nói với em có tốt hơn cho chúng ta không? Anh hoài nghi hỏi, một tay lấy quyển sổ lên. Dưới quyển sổ là ảnh của anh cùng một cô gái xinh như minh tinh màn bạc. Cô ấy là nguyên nhân khiến anh ra nông nổi này sao? Tim tôi thắt lại, cảm giác đau khổ khiến toàn thân tôi mềm nhũn, mãi đến khi máu từ tay anh lan sang người tôi, tôi mới giật mình tỉnh ra. Tôi cúi xuống cẩn thận băng bó vết thương cho anh, miệng hỏi khẽ

- Cô gái lúc này là bạn gái của anh à?

Câu hỏi của tôi đâm trúng vào nỗi đau của anh. Anh lặng người thật lâu trước khi kể về mối tình thời trung học của mình. Người con gái dễ mến kia chính là bạn gái của anh, cả tên của chị cũng toát lên vẻ thanh cao, diễm lệ “Diễm

Phương” mỗi tình mà anh ấp ủ từ bấy lâu nay. Cặp tình nhân hoàn hảo này sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu, nếu anh không trở thành phế nhân. Cô hoa khôi làm điêu đứng bao người không dễ gắn bó đời mình với một chàng trai không có tương lai. Từng ấy thời gian, chị đã bỏ ra đi mà không bao giờ trở lại thăm anh. Tôi biết anh rất đau, nhưng vết thương thể xác không thể so sánh với vết thương lòng. Anh tưởng nổi đau da thịt sẽ làm anh nguôi ngoai, nhưng anh đã lầm, anh không thể nào quên quá khứ tươi đẹp nên không thể đón nhận hiện tại đau buồn. Đôi mắt lạnh lùng cố hữu của anh giờ long lanh ướt. Từ phía sau tôi ôm chầm lấy anh, thầm mong hơi ấm từ cõi lòng tôi có thể chia sẻ với anh phần nào đau đớn, anh ngồi yên bất động như một pho tượng gỗ, anh luôn chờ đợi quá khứ chờ đợi một thứ đã mất từ lâu. Cả tôi và anh đều đang đuổi theo hai chiếc bóng, dù có đuổi kịp cũng không thể chạm tới.

Anh thân thiện với tôi hơn trước kia, bao nhiêu đó cũng đủ làm tôi hạnh phúc, dưỡng và mẹ rất hài lòng trước tình cảm tốt đẹp của chúng tôi. Mỗi buổi chiều khi mặt trời chìm khuất sau đám mây ngũ sắc, tôi lại đưa anh đến bãi đất trống gần nhà. Nơi đó có không gian rộng lớn, có màu đỏ rực của hoàng hôn, có những bông hoa nở về đêm bắt đầu mở từng cánh một. Anh đánh đàn còn tôi hát vu vơ một bản tình ca nào đó. Ôi những tháng ngày bên vườn hoa cúc tím, có một nhạc sĩ vô danh cùng cô ca sĩ học trò hạnh phúc sống đôi. Tôi ước gì thời gian dừng trôi nữa, tất cả đồng hồ trên thế giới đều chạy chậm lại, tôi sẽ được ở bên cạnh anh mãi mãi.

Tôi tin đó là tình yêu một tình yêu đúng nghĩa, không mưu toan, không tranh đoạt, sẵn sàng hi sinh, sẵn sàng cống hiến, sẵn sàng cho mà không cần nhận. Nói gọn đó là tình đơn phương. Tôi luôn âm thầm dõi theo anh ở bất cứ đâu, luôn dành cho anh những phần ưu tú nhất, luôn tranh thủ thời gian để chăm sóc anh, luôn giúp anh vui tươi, hòa nhã với mọi người. Tôi chỉ cần một thứ duy nhất_ Tình yêu, nhưng lòng anh đã khép chặt; tôi cố gắng mấy cũng không tìm chiếc chìa khóa rơi trong bóng tối, càng tìm càng khổ sở hơn. Anh đối với tôi cũng thất thường như thời tiết vậy, có khi anh rất gần gũi, cũng có khi lại rất xa xôi. Dù vậy, có tổng kết tất cả những điều tôi tệ anh gây cho tôi, cũng không làm tan vỡ thứ tình yêu kì diệu nhen nhóm nơi cõi lòng 18 tuổi. Tôi như người say, không tìm được phương hướng lại cố chen vào ngõ cụt.

Chiều cuối thu buồn ảm đạm, gió chướng thổi qua không mang hơi hướng của ngày tết, mà nó buốt giá, khô khan đến tê người. Tan học về, vẫn còn mặc

chiếc áo dài trắng tôi rảo bước tìm anh, không biết giờ này anh bỏ đi đâu. Chân tôi dẫm lên bóng cây me tây già cằn cỗi. Mắt ngó quanh tứ phía, tìm đập liên hồi. Tôi có nhiệm vụ chăm sóc anh, vậy mà anh ở đâu tôi cũng không biết _ thất vọng! tôi lang thang về nhà.

Bên đám cúc tím, có một cô gái trẻ đẩy xe cho người yêu, họ cùng nhau dạo chơi dưới cái rét nhẹ nhàng. Cô gái vô cùng xinh đẹp, mái tóc màu nâu như những đợt sóng phập phồng trước gió, màu áo thiên thanh hòa quyện với mây trời. Còn chàng trai, đây là lần đầu tiên tôi thấy chàng nở nụ cười thực sự. Tôi nép mình bên gốc cây me tây già nhìn họ, tà áo dài bay vướng vào gai. Tôi không còn khả năng điều khiển cảm xúc nữa, chỉ còn thấy trước mắt gương mặt trái xoan xinh xắn của Diễm Phương, người trong ảnh đã đẹp, ngoài đời chị lại càng rực rỡ hơn. Không biết tại vì gió, tại vì bụi, hay tại vì cái lạnh của mùa đông, mà nước mắt tôi cứ rơi vô thức mận đắng cả bờ môi. Diễm Phương đã trở về sau biết bao sóng gió, vẫn xinh đẹp, vẫn cá tính, vẫn đầy quyến rũ.

Đáng lẽ, tôi phải thấy vui cho anh, sao lòng tôi tự dưng tràn ngập nỗi đau, tôi mong chị ấy chóng đi, hoặc thành kẻ bội bạc phụ bỏ tình đầu. Niềm mong mỏi của tôi tan theo gió đông rét buốt, bởi lòng chị cũng có mình anh, mọi hiểu lầm giữa họ được giải quyết ổn thỏa. Và đương nhiên, tôi có thêm một chị dâu, tôi cũng không còn nghĩa vụ chăm sóc người anh trai không cùng huyết thống ấy nữa.

Bài “Hạ Trắng” làm tôi giật mình, tôi ngó qua cửa sổ, dưới tàn cây xanh lá, người vợ trẻ tựa vai chồng mình, anh vừa đánh đàn vừa hát ” Gọi nắng trên vai em gầy đường xa áo bay...” chưa bao giờ anh hát xuất thần như bây giờ, khi có tình yêu mọi thứ đều trở nên hoàn hảo. Thấy anh hạnh phúc, tôi chợt hiểu ra một điều, thứ anh đuổi theo không phải là chiếc bóng nên anh đã nắm giữ được thứ mình muốn có. Còn với tôi, tôi tự nhốt mình trong ảo ảnh hư vô, ảo ảnh dù đẹp đến mấy cũng không thể nào trở thành hiện thực. Ngay giây phút này đây, tôi chợt hiểu rằng: Người con gái trong bài hát của anh xưa kia không phải là tôi, hiện tại không phải là tôi, mãi mãi sau này cũng không phải là tôi.

Tôi lắc đầu quay đi, vì bây giờ là mùa đông, mùa hạ đã qua tự lâu rồi.